

[Arbejdsministeren.]

nærere detaljering af de problemer, perspektivredøgørelsen har stillet op.

Jeg skal nævne et par tilfælde, hvor man allerede nu kan forudse, at dette vil være tilfældet. Et af de væsentligste og vist for mange lidt overraskende forhold, som perspektivredøgørelsen peger på, er, at vi må påregne overskud af arbejdskraft inden for bygge- og anlægssektoren i de kommende år. Det siger sig selv, at heraf følger ganske alvorlige og vanskelige omstillingsproblemer. Det er klart, at det er påkrævet at trænge dybere ind i den problematik, der her er tale om. Det drejer sig om en nøjere vurdering af de tekniske, organisatoriske, strukturmæssige og de kommercielle udviklingstendenser inden for branchen og betydningen heraf for omfanget og den uddannelsesmæssige tilpasning af arbejdsstyrken. Disse spørgsmål vil snarest blive taget op sammen med de parter, der er mest interesseret i disse forhold, i form af et udvalgsarbejde, der formentlig vil komme til at foregå under auspiciet af det kommende Byggeriets Udviklingsråd.

Dernæst er det påtrængende snart at komme videre med den del af perspektivredøgørelsens problemstilling, som drejer sig om styringsproblemer og samarbejdet mellem staten og kommunerne. Perspektivredøgørelsen behandler den offentlige udgiftspolitik i sammenhæng og under ét, omfattende både de statslige og de kommunale udgifter. Hvis der nogen sinde måtte have været tvivl om nødvendigheden af et samarbejde mellem staten og kommunerne om en samordnet styring af den samlede offentlige virksomhed, må perspektivredøgørelsen have fjernet denne tvivl. Dette problem er som bekendt i forvejen aktualiseret af kommunalreformen og af ændringerne i opgavefordelingen mellem stat og kommuner. Jo flere opgaver der overgår til kommunal, lokal forvaltning, des større ansvar får ifølge sagens natur kommunerne for omfanget og retningen af den offentlige aktivitet.

Jeg tror, det efterhånden er en almindelig opfattelse, at vi nu bør sikre et sådant samarbejde mellem staten og kommunerne, at udviklingen af de samlede offentlige udgifter og det samlede offentlige personaleforbrug kommer under kontrol. Disse samarbejdsproblemer vil i nær fremtid blive taget

op til forhandling med de kommunale organisationer på generelt og principielt grundlag. Jeg regner med om en måneds tid at kunne give tinget en redegørelse for de problemer, det her drejer sig om. Jeg tror nemlig, at en politisk debat vil kunne være gavnlig for det fortsatte arbejde med de administrative reformer, der har sammenhæng med opgavefordeling, kommunalreform og styring af den samlede offentlige udgiftspolitik.

Så vil jeg gerne til slut, også i tilknytning til det, fru Dagmar Andreasen var inde på, sige, at perspektivredøgørelsen drejer sig jo om den offentlige udgiftspolitik. Den har som baggrund visse udviklingstendenser inden for erhvervslivet, men den behandler ikke selve erhvervspolitikken. Og dog tror jeg, at de fleste, der går denne redegørelse nøje igennem, vil finde, at perspektivredøgørelsen er et af de mest erhvervsvenlige offentlige dokumenter, der i mange år er blevet publiceret. Det er vel sjældent med en sådan skarphed stillet op, at det offentliges og det private erhvervslivs ressourceforbrug må ses under en fælles synsvinkel. Ressourcerne kan anvendes inden for områder, der beforder den økonomiske vækst, og de kan anvendes inden for områder af mere forbrugsorienteret karakter. Netop i disse år stopper den hidtidige vækst i den samlede arbejdsindsats og afløses af stagnation eller måske endog nedgang. Under disse omstændigheder er det mere påkrævet end nogen sinde, at de samfundsområder, det være sig private eller offentlige, der bærer den økonomiske vækst, får de fornødne ressourcer stillet til rådighed, og det må nødvendigvis betyde, at andre områder i nogen grad må stagnere. Det er nu engang tingenes iboende logik.

Det spørgsmål trænger sig på, og fru Dagmar Andreasen var lidt inde på det, om de senere års bestræbelser for udvidet samarbejde mellem forskning og erhvervsliv yderligere bør forstærkes, om den målrettede forskningsindsats bør intensiveres. Spørgsmålet har i samme grad adresse til erhvervslivet og til det offentlige, idet netop et samarbejde mellem de offentlige og de private vækstbefordrende områder er en af de nærliggende konklusioner, der bør drages af perspektivredøgørelsens problemstillinger.

Det er fremhævet i redegørelsen, at er-